

De schlagerfilosoof

De schlagerfilosoof

Hans Hoenjet

Schrijver: Hans Hoenjet
Coverontwerp: Okomata
ISBN: 9789402144826
© Hans Hoenjet

When stuck, hit the road

JOHN FANTE

De Rode Salon

Onderweg naar Laubach - een boerengehucht in de Hunsrück waar ooit de legendarische tv-serie Heimat van Edgar Reitz is opgenomen - fantaseerde ik over het sabbatical waar ik zo lang naar had uitgekeken. Sprookjesachtige beelden van glooiende heuvels en dalen, wuivende korenvelden en slaperige dorpjes doemden op voor mijn geestesoog. Ik verbeeldde me dat ik in deze streek niet alleen een prachtig boek zou schrijven, maar ook een bloedmooie vrouw wist te verleiden, een heerlijke dirndl die me hartstochtelijk zou beminnen en me weer gelukkig kon maken. Voor zover ik me kan herinneren heb ik altijd al gehunkerd naar een gepassioneerde minnares met verrukkelijke borsten en roomblanke billen, dat is mijn levenslange obsessie geweest, een bezetenheid die me sinds mijn jonge jaren nooit meer verlaten heeft. Ik heb weleens gedacht dat die fascinatie na verloop zou slijten, maar niets is minder waar, want zulke rubensiaanse vrouwen kunnen me nog steeds in vervoering brengen. Ik was inmiddels voorbij de vijftig, weliswaar redelijk geslaagd als journalist, maar diep in mijn hart voelde ik me een *loser*. Karin en ik waren uit elkaar gegaan nadat de barstjes in ons huwelijk in onherstelbare scheuren waren veranderd. Ze verwachtte meer van het leven dan weg te kwijnen in een onbevredigende relatie met een monomane journalist die alleen maar voor zijn werk leefde. Zelf had ik al langer het gevoel gehad dat de sleet in ons huwelijk zat, maar ik had nooit de moed opgebracht er iets aan te doen. Onze dochter Mirjam was toen al een tijdje afgestudeerd en woonde op zichzelf. Ze berustte in onze scheiding als de uitkomst van een noodlottige samenloop van omstandigheden, zodat we haar gelukkig niet al te veel kwetsten met onze plotselinge breuk. Eigenlijk had ze zich er al bij neergelegd voordat we apart gingen wonen. Dat was in elk geval een schrale troost.

Na mijn scheiding gooide ik me nog fanatieker op mijn werk, maar ik merkte dat mijn enthousiasme tanende was en dat de redactievergaderingen van het weekblad me steeds meer weerzin inboezemden. Eigenlijk ging het toen al bergafwaarts met het tijdschrift waar ik jaren voor had gewerkt.

Adverteerders liepen weg. Gelazer met de uitgever. Een dreigend faillissement. Ik was een van de eersten die het zinkend schip verliet en de journalistiek de rug toekeerde. Sinds jaren had ik me niet zo opgelucht gevoeld.

Ik kon een glimlach niet onderdrukken wanneer ik teruggacht aan mijn aanvankelijke euforie, de kinderlijke blijdschap over mijn herwonnen vrijheid, het gevoel dat alles weer mogelijk was. En toen was de gedachte bij me opgekomen om het boek af te maken dat al zo lang in mijn bureaula lag te vergelen, het manuscript waar ik ooit zo enthousiast aan begonnen was, maar dat om de een of andere reden nooit was afgekomen. Ik moest deze kans grijpen. Ik was in de herfst van mijn leven en het roer kon nog eenmaal om. Mijn besluit stond vast. Ik zou naar de Hunsrück afreizen en daar in alle rust aan mijn boekproject gaan werken.

Tegen het eind van de middag arriveerde ik in Laubach. Monter rolde ik mijn koffer naar de ingang van mijn hotel, duwde de voordeur open en gaf bij de receptie een klap op de bel. Er verscheen een oudere man die me verwonderd opnam. Het leek alsof er een ironisch glimlachje rond zijn mond speelde, maar dat kan ook inbeelding zijn geweest.

‘Hier is mijn reservering van Booking.com’, zei ik.

‘Wat jammer dat u niet via onze website heeft geboekt,’ antwoordde hij dof. ‘In dat geval was u veel voordeliger uit geweest. Maar ja, daarvoor is het nu te laat.’

Gelaten hoorde ik hem aan. Ik was weliswaar tuk op voordeeltjes en speciale aanbiedingen, maar in dit geval maakte het mij niet veel uit wat er betaald moest worden. De enige kopzorg die ik had was het voltooiën van mijn boek.

‘Sorry, ik ben vergeten me voor te stellen,’ zei de man en schudde me de hand. ‘De naam is Schultz. Harold Schultz. Ik ben de eigenaar.’

Hij wenkte me en ging me voor naar het bruine café dat deel uitmaakte van Landesgasthaus Schultz. Het was een gemoedelijke *Kneipe*, een kroeg met zaagsel op de vloer, oude gravures aan de muur en enkele koperen blaasinstrumenten boven de bar. In de hoek pronkte een glanzende Wurlitzer jukebox. Uit de luidspreker van het apparaat klonk gedempt een schlager die ik herkende als *Ich bin wie du* van Marianne Rosenberger. Dromerig neuriede ik het liedje mee. De muziek beviel me op de een of andere manier. Er ging een troostrijke werking van uit.

‘Ons café is bijna alle dagen geopend,’ zei meneer Schultz met sonore stem. ‘Behalve op maandag, want dan hebben we *Ruhetag*. Komt u verder?’

We betraden een aangrenzende ruimte, die hij weids als ‘de Rode Salon’ betitelde, een enigszins kitscherig ingerichte eetzaal met spiegels, kroonluchters en eikenhouten meubels, waar voedzame maaltijden tegen een schappelijke prijs werden opgediend.

‘Gezellig,’ zei ik. ‘Dat ziet er goed uit!’

Meneer Schultz nam het compliment glunderend in ontvangst en kuchte.

‘Als u verder nog speciale wensen heeft, hoor ik het graag,’ zei hij.

Ja, een gepassioneerde vrouw uit de Hunsrück, met sappige borsten en romige billen, een verrukkelijke wulpse deerne die me in extase brengt, had ik willen zeggen, maar die opmerking was hem waarschijnlijk in het verkeerde keelgat geschoten. Bovendien wilde ik niet al meteen als een oude geilaard te boek staan, dus glimlachte ik bête en volgde hem naar boven.

Op de zolderverdieping ontgrendelde hij een deur en knipte het licht aan. Ik werd een mufte lucht gewaar. Schultz gooide de ramen open en liep met me van de slaapkamer naar de keuken, terwijl hij vertelde waar ik alles kon vinden. Hoewel ik het bloemetjesbehang schreeuwerig en de meubels nogal gedateerd vond, kon ik me prima voorstellen dat ik hier de komende maand zou werken. Mijn boek moest en zou hier eindelijk afkomen.

Eindelijk vertrok meneer Schultz. Ik ging aan de houten keukentafel zitten, klapte mijn laptop open en staarde naar het blanco scherm. Met mijn vingertoppen beroerde ik zachtjes de toetsen. Ach, wat voelde dat goed! En wat een puik idee om hierheen te komen! Twintig jaar na mijn verhalende buut, dat nogal gemengd was ontvangen en waarvan niet meer dan twaalfhonderd exemplaren waren verkocht - de honderd exemplaren die ik zelf had afgenomen niet meegerekend - zou ik hier eindelijk mijn wereldroman schrijven, een tragikomisch boek over mijn deels mislukte leven.

Maar eerst wilde ik naar beneden gaan om een hapje te eten en een bezoek te brengen aan de *Kneipe*. Een beetje sociaal verkeer kon immers geen kwaad. Voor het overige moest ik natuurlijk liever niet al te veel afleiding hebben, want isolement en introspectie bevorderen nu eenmaal de creativiteit en innerlijke rust die nodig zijn om te schrijven.

In de Rode Salon werd ik verwelkomd door mevrouw Schultz, een goedlachse vrouw in een blauwe jurk, die zei dat er vandaag hertenbiefstuk met gebakken aardappeltjes en sla op het menu stond. Ze adviseerde me de rode streekwijn die niet duur was.

‘Doet u die maar,’ zei ik handenwrijvend.

Ik voelde een lome tevredenheid opkomen toen ze wegliep en ik mijn blik door de eetzaal liet dwalen. Mijn ogen bleven rusten op een corpulente man en een muizige vrouw die verveeld voor zich uitkeken. Verderop zat een gedistingeerde man in driedelig grijs de Frankfurter Allgemeine te lezen en aan het tafeltje naast hem bestudeerde een knappe, rijzige vrouw de menukaart. Verleidelijke dirndls zag ik die dag niet in de Rode Salon, maar ja, dat viel hier ook niet te verwachten. Ik was per slot van rekening in dit boerendorp neergestreken om aan mijn Grote Romanproject te werken, hoe pathetisch dat ook klonk, en daar hoorden geen frivoliteiten of banaliteiten bij.

Vroeg opstaan en uren achter de laptop, zo zag ik de komende weken voor me. Misschien zou ik af en toe een wandelingetje maken en een paar stadjes in de Hunsrück bezoeken, maar voorlopig wilde ik hoofdzakelijk schrijven. Trouwens, wat een luxe was dit leventje vergeleken met mijn nerveuze bestaan in Amsterdam, propvol afspraken en deadlines. Er hoefde hier werkelijk niks. Er werd voor me gekookt en niemand viel me lastig. Juist toen ik ostentatief had gegeeuwd, kwam mevrouw Schultz met een dampende schotel en een karafje wijn aangelopen. Ze zette alles op tafel en wenste me smakelijk eten.

‘U ziet er nogal moe uit, meneer,’ zei ze bezorgd.

‘Ik ben ook aan vakantie toe,’ zei ik. ‘Ik heb de laatste tijd nogal hard gewerkt, weet u.’

‘Daar moet u mee oppassen op uw leeftijd,’ antwoordde ze. ‘Hier hoeft u in elk geval helemaal niks te doen.’

Nauwelijks had ze zich uit de voeten gemaakt of ik zette gulzig mijn tanden in de hertenbiefstuk. Ook de salade en de gebakken aardappeltjes werkte ik met grote happen naar binnen. Toen ik alles had opgegeten, moest ik boeren. Mijn god, wat heb ik het toch goed getroffen in Landesgasthaus Schultz,

dacht ik, terwijl ik tevreden om me heen keek. Ik ga hier een paar mooie weken doorbrengen, dat staat als een paal boven water. Nee, hier kan niks meer mis gaan.

Verzadigd begaf ik me na het dessert naar de kroeg van Landesgasthaus Schultz, een etablissement dat in alle opzichten beantwoordde aan mijn ideaalbeeld van een oergezellige *Kneipe* op het Duitse platteland. Het rook er naar tabak en verschaald bier en uit de jukebox galmden sentimentele schlagers. Ik zocht een plaatsje aan een tafeltje tegenover de bar en wenkte meneer Schultz.

‘Lekker gegeten?’, vroeg hij glimlachend.

‘Voortreffelijk,’ zei ik.

‘Dat doet me deugd,’ antwoordde hij. ‘Wat wilt u drinken?’

Ik bestelde een halve liter tapbier en keek roezig om me heen. Aan de bar zat een stevig gebouwde kerel in een overall met een bejaarde man te praten. Verderop zaten vier dorpingen met stuurse koppen te kaarten. Achterin de kroeg stond een dikzak nadenkend over de jukebox gebogen. Meneer Schultz zette een glas bier voor me neer. Ik nam een slok en smakte. De pils tintelde aangenaam in mijn keel. Zo’n eetzaal en een kroeg onder handbereik was werkelijk ideaal. Ik hoefde Landesgasthaus Schultz amper te verlaten als ik daar geen zin in had. Misschien, wanneer de gelegenheid zich voordeed, zou ik een fikse wandeling in de omgeving gaan maken of een bezoek aan een streekmuseum brengen, maar voorlopig wilde ik me op mijn boekproject concentreren en elke afleiding vermijden.

Onwillekeurig moest ik denken aan een documentaire over het Oktoberfest in München die ik ooit op een Duitse zender had gezien. Struise, blozende vrouwen in dirndl-jurken, gezegend met diepe décolletés, sjouwden dienbladen vol pullen bier af en aan en glimlachten broeierig naar hitsige mannen die luidruchtig lalden en zongen. Hoewel ik doorgaans een bloedhekel aan primitief geschreeuw en mensenmassa’s heb, bedacht ik dat het helemaal geen slecht idee zou zijn om naar de bierfeesten van München te gaan als ik erin slaagde om voor eind september mijn boek af te krijgen. Was dat geen mooie beloning?

Terwijl ik me al stilletjes zat te verkneukelen was er ongemerkt een man met een getaande kop aan mijn tafeltje komen zitten. Voordat ik ook maar iets had kunnen zeggen, drukte hij me al de hand en stelde zich voor als ‘der Alfred’. Toen ik hem wat beter bekeek zag ik dat hij een mopsneus, glimmende lippen en waterige oogjes had. Zijn hese, schurende stem verried een meer dan normale drankzucht.

‘Waar komt u vandaan, als ik vragen mag?’, vroeg hij hoffelijk.

‘Uit Holland.’

‘Ai, daar ben ik vroeger vaak geweest. U moet weten: ik heb als elektrotechnicus bij de constructie van vliegvelden gewerkt. Verlichting is mijn vak. Ik heb bijna de halve wereld gezien. Dubai, New York, Kaapstad, maar ook Schiphol en Eindhoven. Als u eens wist hoeveel lichtmasten en elektrische leidingen ik heb aangelegd.’

‘Zo, zo,’ zei ik. ‘Dan bent u een echte kosmopoliet.’

‘Dat is zo,’ antwoordde hij. ‘Maar tegenwoordig blijf ik in de Hunsrück. Ik ben geen globetrotter meer.’

‘Gepensioneerd?’

‘Ja, ik ben *Rentner*,’ antwoordde hij. ‘Tsjja, soms doe ik er nog wat bij zoals reparaties van wasmachines, drogers en koelkasten. Weet u, ik kan gewoon niet stilzitten, da’s niks voor mij.’ Geamuseerd keek ik hem aan. Normaal gesproken heb ik niet bijster veel affiniteit met eenvoudige dorpelingen en ongeletterde landslieden en weet ik niet goed over welke onderwerpen ik met ze moet praten, maar die avond vond ik het best amusant om met een gewone bewoner uit de Hunsrück te kletsen.

‘Waarom bent u naar de Hunsrück gekomen, als ik vragen mag?’, zei hij.

‘Ik wil hier een boek schrijven.’

‘Lieve heer God’ zei Alfred. ‘Wat knap. Ik kan helemaal niet schrijven, maar ik kan wel spannende verhalen vertellen. Misschien kunt u mijn levensgeschiedenis ergens in uw boek verwerken?’

Ik fronste mijn wenkbrauwen en zei dat ik zoiets moeilijk kon beloven. En toen begon Alfred ongevraagd het eerste stukje van zijn autobiografie aan mij te onthullen. Omdat hij een soort dialect sprak, snapte ik niet alle details van zijn relaas, maar ik kon de grote lijn van zijn betoog wel volgen. Eerst memoreerde hij de jaren die hij in het buitenland had doorgebracht als lichtmastenspecialist en legde hij me uit welke verschillende soorten startbanen er bestonden. Hoewel ik er niet het fijne van begreep, knikte ik maar en liet hem praten. Echter, toen hij begon uit te weiden over zijn erotische escapades in Saoedie-Arabië kon ik mijn oren niet geloven en kreeg ik het sterke vermoeden dat hij de helft uit zijn duim zoog en hij het domweg fantastisch vond om me te imponeren met zijn opschepperij. Alfred beweerde dat hij in een bedoeïentent had geslapen, een koninklijk onderkomen, met een ruim bemeten hemelbed, waarin hij verscheidene gesluierte harem vrouwen had ontvangen. Zijn ogen flonkerden toen hij zei dat hij soms wel zo’n twee, drie verschillende ‘hoeri’s’ per nacht had bezeten, speciaal geselecteerde gezelschapsdames die voor een appel en een ei hun lichaam veil hadden gehad. ‘Oei, oei,’ zei Alfred. ‘Dat was supergeil. Zoiets heb ik later nooit meer meegemaakt.’ Ik lachte smakelijk en deed alsof ik hem geloofde. Hierna vertelde hij een verhaal over een rondreizende marskramer met een verminkt gezicht die in de jaren negentig Laubach had bezocht en iedereen de stuipen op het lijf had gejaagd terwijl hij met zijn borstels en bezems langs de deuren ging. De man was op een dag in het niets opgelost. Niet lang daarna vonden ze hem terug op een stoppelig aardappelveld met een schotwond in zijn borst. De politie vermoedde dat hij door een xenofobe dorpeling was neergeschoten met een jachtgeweer. Naar het motief kon men slechts gissen. De moord werd nooit opgehelderd.

‘Dat is heftig,’ zei ik.

‘Maar dat is nog niet alles,’ vervolgde hij waarschuwend. ‘In het Bullenbos hierachter hebben ze vorig jaar een man en een vrouw gevonden die aan elkaar vast waren blijven zitten nadat ze met elkaar

hadden *gebumst*. Die kerel had hem er zo diep in gestoken, dat hij er tot en met zijn ballen in gevangen bleef. Die twee hebben het niet overleefd!’

‘Alfred, dat kan toch niet. Zoiets is onmogelijk.’

‘En toch is het waar,’ zei hij en sloeg op tafel.

Ik klakte met mijn tong en keek hem meewarig aan.

‘Nou ja, je zult je nog wel meer verbazen over de dingen die hier gebeuren. Maar dat hoor je vast een andere keer, als je bij me op bezoek komt. Mocht je je eenzaam voelen of vervelen, dan ben je altijd welkom in mijn biergarage. Het is toch goed dat ik je tutoyeer?’

‘Mij best,’ zei ik glimlachend.

‘Luister, er gaat niets boven flessenbier,’ fluisterde hij en boog zich samenzweerderig naar me toe.

‘Dat zul je na morgen moeten toegeven, als je in mijn biergarage bent geweest.’

‘Nou, ik lust anders ook wel bier van het vat,’ antwoordde ik.

Alfred liet een korte stilte vallen. Toen kwam hij nog iets dichterbij zitten en vroeg wat ik eigenlijk voor de kost deed. Ik was zeker leraar of advocaat, in elk geval iets intellectueels, of vergiste hij zich misschien?

‘Ik ben journalist. Of liever ik was dat.’

‘Nu niet meer?’

‘Ik ben ermee gestopt. Mijn krant is namelijk bijna failliet. Teruglopende advertentie-inkomsten. Steeds minder abonnees. Ze proberen er nu een e-zine van te maken en op de populaire toer te gaan.’

‘Wat is een e-zine?’

‘Hmm, een soort digitale krant,’ zei ik. ‘Op internet.’

‘Ach so,’ zei hij mat.

Alfred interesseerde zich blijkbaar meer voor sensationele anekdotes dan voor serieuze journalistiek en digitale noviteiten, want hij gaapte luidkeels en zei dat hij zelden kranten las en geen computer had. Ja, soms keek hij de Bild of de Bunte Illustrierte weleens in, maar verder hield hij zich verre van het wereldnieuws. Je werd daar toch alleen maar depressief van.

‘Ieder zijn meug,’ zei ik met een knipoog.

‘Wat zoek je eigenlijk in de Hunsrück?’, vroeg Alfred nieuwsgierig.

‘Ik ben veel van jullie streek gaan houden door de serie Heimat van Edgar Reitz,’ zei ik. ‘Ken je die film?’

‘Oh, iedereen hier kent die serie,’ zei hij. ‘Het is een prachtfilm, maar Reitz heeft de geschiedenis van onze streek behoorlijk geromantiseerd. De personages in zijn film zijn een beetje onwerkelijk. Ik zou hem maar niet al te serieus nemen.’

‘Maar hij heeft de Hunsrück wel wereldberoemd gemaakt!’

‘Dat is waar. Hij heeft veel voor onze streek betekend. Vroeger voelden we ons maar domme boeren, tegenwoordig zijn we trots op onze afkomst.’

‘Zo zie je maar weer waar een film goed voor kan zijn,’ zei ik. ‘Reitz heeft in elk geval veel voor jullie gevoel van eigenwaarde betekend. Dat kun je toch niet ontkennen.’

‘Dat is waar,’ zei Alfred. Hij zette een fles Bitburger aan zijn mond, nam een paar stevige slokken, zodat zijn adamsappel op en neer wipte en zette de fles weer met een klap op tafel.

‘Wat is het toch leuk om zo gezellig te kletsen,’ zei hij meer tegen zichzelf dan tegen mij.

Alfred keek me onderzoekend aan en zei dat hij me de komende weken wegwijs zou maken in de Hunsrück en allerlei wonderlijke verhalen zou vertellen die vast en zeker in mijn boek terecht zouden komen. Hij was nu eenmaal een wandelende moppentrommel en een vat vol anekdoten. En de deur stond altijd voor mij open. Misschien wilde ik zelfs een avondje meeëten? Sauerkraut of curryworst, ik moest maar zeggen wat ik lekker vond, en hij zou het voor me laten klaarmaken door zijn vrouw Anita.

‘En natuurlijk kom je naar mijn biergarage,’ zei Alfred glunderend. ‘Je krijgt van mij het lekkerste flessenbier van de hele wereld. Man, ik zal de mooiste schlagers voor je spelen. Ik kan goed overweg met de accordeon en het hammondorgel! Je moet beslist komen. Morgen is de tent van Schultz toch gesloten!’

‘Ik weet niet of...’

‘Geen gemaar,’ zei hij. ‘Jij en ik, we hebben veel te bespreken. Dat weet ik gewoon. Hier is mijn adres.’

Hij krabbelde iets op een bierviltje, schoof het naar me toe en knipoogde. Nee, op zoveel gastvrijheid had ik die eerste avond in Laubach niet gerekend.

De biergarage

Mijn roman ging over een misantropische held die zich van zijn benepen opvoeding probeert te bevrijden en na zijn studie in een wereldje vol yuppen, schuinsmarcheerders en salonsocialisten belandt. De toon was tragikomisch, soms een tikkeltje pathetisch of zelfs melodramatisch, iets wat ik toeschreef aan de depressie waarin ik na mijn scheiding was beland. Nee, de tekst moest drastisch herzien worden, dat was zonneklaar.

Ik had al zeker twee jaar geen fictie meer geschreven. Doorgaans was ik goed op dreef in journalistieke reportages, interviews en portretten die opvielen door hun ironische toon en distantie, maar dit waren kwaliteiten die me nu eerder in de weg zaten. Ik moest rauwer en spontaner, ja rafeliger leren schrijven, en niet zo gepolijst als voor de krant.

Zodoende begon ik die eerste dag helemaal bij nul en liet ik me slechts losjes inspireren door wat ik eerder geschreven had, in de wetenschap dat ik dan vrijmoediger zou gaan formuleren. Het werkte. Na een tijdje kwam ik in een roes die zoveel creatieve energie vrijmaakte dat ik bijna zat te schateren tijdens het schrijven. Toen ik aan het eind van de middag mijn laptop dichtklapte voelde ik dan ook een diepe tevredenheid.

Hongerig ging ik naar beneden. In de Rode Salon waren al een paar gasten neergestreken. Nadat ik ze vriendelijk had gegroet, nam ik plaats bij het raam. Vandaag stond er konijn met pruimen op het menu. Zonder enige aarzeling koos ik voor dit gerecht, samen met een karafje rode streekwijn, en leunde ontspannen achterover, terwijl ik de andere gasten kalmpjes observeerde, vooral de mooie, rijzige vrouw die de vorige avond ook al mijn aandacht had getrokken. Vandaag keek ze gefascineerd naar het display van haar smartphone. Ze leek in niets op de dirndls waar ik weleens over fantaseerde en toch verlangde ik ernaar haar beter te leren kennen. Ze was zeker twintig jaar jonger dan ik.

Misschien vond ze me wel een ouwe zak en was ze helemaal niet gediend van mijn avances, maar dat interesseerde me nu even niet. Ik schoof mijn stoel naar achter en wilde juist opstaan toen er een man in een strak gesneden pak aan haar tafeltje ging zitten. Hij kuste haar op de mond en streek door haar blonde haar. Al gauw raakten ze in gesprek, waarbij ze elkaar soms verliefd aankeken. Ik verbeet mijn teleurstelling en onderdrukte een vlag van jaloezie. Mijn kans was verkeken.

Noodgedwongen concentreerde ik me op het eten. De konijn met pruimen smaakte uitstekend, evenals de kastanjepuree die erbij werd geserveerd. Met kleine teugjes dronk ik mijn wijn. En terwijl ik daar zat te eten, wierp ik af en toe een steelse blik op de blonde vrouw die me eerst nog zo in vervoering had gebracht, maar die nu geanimeerd met haar minnaar zat te babbelen en mij geen blik waardig keurde. Misschien moest ik me niet zo vlug laten teleurstellen. Er waren nog zoveel begeerlijke vrouwen in de Hunsrück. Kop op, dacht ik. Niet de moed verliezen!

Na het hoofdgerecht schoot me te binnen dat het vandaag *Ruhetag* in de kroeg was en dat Alfred me had uitgenodigd in zijn biergarage. Wat was dat eigenlijk? Een zuipkeet? Een olieput met een tap? Een garage waar je liters bier kon tanken? Was het niet de moeite waard om eens uit te zoeken wat een biergarage precies was? Misschien zat er wel een artikel in. *Speakeasy's in de Hunsrück*. Van onze speciale verslaggever, gespecialiseerd in faits divers en curieuze verhalen.

Nieuwsgierig kuierde ik even later langs de Raiffeisenbank naar de rand van het dorp. Alfreds huis was slechts een paar straten verwijderd van het pension. In het voortuintje van zijn woning hield een rood gepuntmutste kaboutervrouw met kruiwagen parmantig de wacht. Ik salueerde naar het ventje, deed het tuinhokje open en belde aan.

Na enkele ogenblikken deed een gezette vrouw in een kanariegeel T-shirt de deur open.

‘Ja?’, vroeg ze achterdochtig.

Ik zei dat ik Alfred de vorige avond in het café van Landesgasthaus Schultz had leren kennen en dat hij me had uitgenodigd om vandaag een glas bier in zijn garage te komen drinken.

‘Ach so,’ zei ze hoofdschuddend. ‘Komt u toch binnen.’

Waggelend ging ze me voor naar de bedompte woonkamer waar Alfred loom uitgestrekt op een bruine sofa lag, zijn kousenvoeten op een leren poef, starend naar een flatscreen tv. Een Beiers orkest speelde amechtig hoempapamuziek. Verwaten keek hij naar me op en krabde achter zijn oren.

‘Mensch!’, verzuchtte hij. ‘Daar was ik onze afspraak bijna vergeten!’

Zich uitgebreid excuserend voor zijn vergeetachtigheid kwam hij overeind, sjoerde zijn Adidas-trainingsbroek op en begon omstandig in zijn kruis te krabben. Toen produceerde hij een hoge fluitende wind die langzaam in volume afnam en tenslotte wegstierf. Alfred gaf blijkbaar geen snars om etiquette, want op weg naar buiten liet hij er doodgemoedereerd nog eentje vliegen, een scheet die sterk naar bedorven uien stonk.

Sloffend ging hij me voor. Op de cour ontgrendelde hij een poort. Met een weids gebaar nodigde hij me uit binnen te komen, niet na deze keer een knorrende wind te hebben gelaten. Hij keek me olijk aan en humde.

De biergarage was een kruising tussen een speakeasy en een werkplaats, een combinatie van een illegale kroeg en atelier. Aan de muur hingen in slagorde Engelse sleutels, nijptangen, schroevendraaiers, dopsleutels en andere soorten gereedschap. Op een schap prijkten een oude Erresradio en een Sony bandrecorder. Overal stonden kisten met onderdelen zoals cilinders, drijfstukken, spruitstukken en oliecarters. Het was een gezellige chaos.

Alfred begaf zich zwaar ademend naar de radio, prutste aan de knoppen en schakelde moeizaam de bandrecorder in. Na enig gekraak en geruis klonk *Ich will 'nen Cowboy als Mann* van Gitte Haenning uit de oude Erresradio.

‘Weet je nog dat ze in 1963 het Duitse songfestival won?’, vroeg Alfred hijgend.

‘Nee, dat kan ik me niet meer herinneren,’ zei ik.

Verbaasd keek hij me aan. Hij tilde zijn zitvlak op en liet een snerpande wind die eindigde met een vermoeid *prrrt*. Ik rook een scherpe, kruidige geur en overwoog er deze keer toch iets van te zeggen, maar zag er uiteindelijk maar vanaf.

‘Gitte was een formidabele zangeres,’ vervolgde Alfred. ‘Lekkere tietten, prachtige stem! Kortom, een prachtwijf.’

Ik liet me neerploffen in een skai fauteuil met een scheur in de zitting. Het stro pulde er obsceen uit. Op de leuning zaten diverse vlekken van aangekoekt eigeel en andere etensresten. Terwijl ik ongemakkelijk heen en weer schoof, maakte Alfred alvast een koelkastje open dat rijkelijk was gevuld met flessen Bitburger. Hij nam er twee uit, zette ze op tafel en maakte ze geroutineerd open.

‘Proost,’ zei hij. ‘Dat het je wel moge bekomen!’

Binnen enkele minuten was zijn fles leeg, terwijl ik nog maar op de helft was.

‘Als je een sigaret wilt roken, ga gerust je gang,’ bromde Alfred. ‘Ik neem een HB. Wil je er ook een?’

‘Ik ben drie jaar geleden gestopt,’ zei ik. ‘Beter voor de gezondheid.’

‘Ach wat!’, zei Alfred met een wegwerpgebaar en ontkurkte een tweede fles Bitburger waar hij liefkozend zijn lippen om plooidde en die hij gestaag leegslobberde. ‘Roken tectyleert de longen. Er is nog nooit honderd procent bewezen dat je van roken kanker kunt krijgen. Het is juist lekker en het werkt ontspannend.’

En alsof hij zijn bewering kracht bij wilde zetten, nam hij een diepe haal, hield de rook enkele seconden binnen en blies de damp in dikke kringen weer naar buiten, terwijl hij vettig grijnsde.

‘Mensch, dat bier smaakt naar meer,’ zei hij.

‘Je bent een flinke innemer,’ zei ik.

‘Dat valt reuze mee. Bier is goed voor de vitaliteit en de potentie.’

‘Volgens mij valt dat laatste nogal mee,’ zei ik. ‘Ik heb weleens meegemaakt dat ik hem niet meer omhoog kreeg nadat ik te veel gezopen had.’

‘Quatsch!’, zei hij. ‘Van bier wordt een mens hitsig.’

En toen vertelde hij een verhaal over een bezoek dat hij ooit met de kegelclub van Laubach aan een brouwerij in Koblenz had gebracht. Na een interessante rondleiding waren ze naar een proeverij gegaan waar ze achter elkaar tien glazen bier en drie braadworsten hadden genuttigd, waarna het hele reisgezelschap naar de hoerenbuurt in de stad was getrokken om uit te vogelen of er enig verband bestond tussen de hoeveelheid geconsumeerde biertjes en de mate waarin ze nog in staat waren tot seksueel verkeer. Bij die gelegenheid had Alfred ontdekt dat hij zelfs nog beter presteerde dan in het echtelijk bed.

‘Dus je gaat weleens vreemd?’, vroeg ik.

‘Och, zo kun je dat niet noemen. Beschouw het als een verworven recht,’ zei hij glimlachend.

‘Ontvang je ook vrouwen in je biergarage?’

‘Nooit,’ zei hij. ‘Maar *ik* kom hier vrijwel elke dag,’ zei hij. ‘Als ik alleen wil zijn, ga ik hierheen.’

Ach, heilige strozak, dit is mijn toevluchtsoord!’

Geruime tijd zwegen we. Je hoorde alleen het geruis en gekraak van de Erresradio. Inmiddels hadden we al drie schlagers gehoord, namelijk *Du* van Peter Maffay, *Wir lagen vor Madagaskar* van Heino en het onvolprezen *Junge komm bald wieder* van Freddy Quinn. De muziek klonk fijn, al kon ik niet precies onder woorden brengen waarom de schlagers me uitstekend bevielen. Waren het de sentimentele en zoetsappige teksten over eenzaamheid en liefdesverdriet of deden de melodieën me onwillekeurig denken aan mijn jeugd in Zuid-Limburg?

‘Vriend,’ zei Alfred ernstig. ‘Ik moet je wat vertellen.’

‘Ik ben een en al oor.’

‘Ik wil het met je hebben over de dood van mijn schoonvader. Dat hondsvot is vorige week gecrepeerd. Misschien kun je dat verhaal voor je boek gebruiken.’

Overrompeld door zijn cynische woorden vroeg ik wat er precies was voorgevallen en waarom hij zijn schoonvader betitelde als ‘een hondsvot’. Alfred vertelde dat de man zijn leven lang een onverbeterlijke egoïst en een smerige vrek was geweest, een notoire gierigaard die voortdurend op zijn centen had gezeten en zijn dochter nooit had laten delen in zijn rijkdom. Ooit was zijn boerderij in vlammen opgegaan en had de verzekeringsmaatschappij een forse schadevergoeding aan hem uitgekeerd. Het was een astronomische som geld geweest, een bedrag dat hij best met zijn kinderen en kleinkinderen had kunnen delen, want zelf deed hij er toch niets mee, maar het stom stuk vreten had alles voor zichzelf gehouden.

‘Die kerel was een duivel,’ zei Alfred verbitterd. ‘Er kon zelfs geen tablet chocola voor mijn dochters vanaf. Gatverdomme, wat een krent was die vent!’

Na een kort maar hevig ziekbed was de man thuis in zijn bed aan een hartstilstand overleden. Hij was negenzeventig jaar geworden. Ze hadden hem in zijn stinkende nest gevonden, zei Alfred met onverholen weerzin, en vervolgens was dat dode zwijn in de koeling van de begrafenisondernemer opgeslagen, in afwachting van nadere instructies voor de uitvaart.

‘Toen heb ik alles zelf geregeld, want Anita heeft geen broers, weet je, en in die dingen is ze zo onhandig als de pest,’ zei hij toen Udo Jürgens *Griechischer Wein* door de biergarage schalde. Van de weeromstuit vond ik het lied zo ontroerend dat ik er bijna van moest huilen, maar uit piëteit jegens Alfred beheerste ik mezelf.

‘Ik heb verdomme de goedkoopste kist van waaibomenhout besteld,’ vervolgde hij grimmig. Zaterdag wordt die ellendeling begraven. Zodra hij onder de groene zoden ligt, richt ik een geweldig feest aan in het parochiehuis. En dan krijgen we eindelijk al zijn poen.’

Triomfantelijk keek hij me aan. Dat hij en zijn vrouw na al die jaren een vette erfenis kregen, leek hem niet meer dan een daad van ultieme rechtvaardigheid. Jaren had hij op dit moment gewacht. En nu was het eindelijk zover.

‘Jij bent ook uitgenodigd voor mijn feest,’ zei Alfred. ‘Je komt toch?’

‘Ja, als ik tijd heb.’

‘Natuurlijk heb jij tijd. Ik reken op je komst!’

Hij gaf een forse klap op het tafelblad zodat de lege flesjes rinkelden. Toen stond hij op, draaide zich om en nam weer een paar Bitburgers uit het koelkastje. Ja, dacht ik, Alfred is een fenomenale zuiplap, iemand die liters bier kan verstouwen zonder stomdronken te worden. Misschien jaagt hij er wel drie, vier kratten Bitburger per week doorheen? Wie zal het zeggen?

Die hele avond bleef hij maar kletsen. De ene geschiedenis was nog grotesker dan de andere, zoals dat relaas over zijn uitstapje met de Laubachse voetbalclub naar Beieren nadat Alfred en zijn kompanen een greep in de clubkas hadden gedaan en een seksboerderij bezochten. Alfred verklaarde dat hij met een Albanese blondine in een schuimbad een fles champagne had gedronken alvorens hij dingen had gedaan die Anita hem nooit zou hebben toegestaan.

‘Wat deden jullie dan?’, vroeg ik belangstellend.

‘Och, het was geweldig,’ zei hij geheimzinnig. ‘Het is ongelooflijk wat ze allemaal met me deed. Ze maakte me helemaal gek!’

‘Zo, zo.’

‘Och, man, het was heerlijk!’

Of het allemaal werkelijk gebeurd was, viel moeilijk te controleren. Misschien fabuleerde hij er gewoon lustig op los en dacht hij mij te kunnen imponeren met zijn grootspraak. Hoe dan ook, Alfred beweerde dat ze na twee dagen weer met de touringcar naar huis waren gegaan en dat de bus op een talud in een slip was geraakt en tegen een betonnen viaduct tot stilstand was gekomen. Enkele kameraden moesten met kneuzingen en breuken in het ziekenhuis van Frankfurt worden opgenomen, Alfred bleef gelukkig ongedeerd.

Thuis sprak hij met geen woord over zijn uitspattingen, maar Anita was sceptisch genoeg om argwaan te krijgen, dus toen ze aan hem vroeg of hij misschien in Beieren vreemd was gegaan, had hij bruusk geantwoord dat een man gerust af en toe buiten de deur mocht eten als hij trek had. Daar moest ze zich maar bij neerleggen. Het was niet anders. Maar daarmee was de zaak niet afgedaan, want niet veel later had ze wraak genomen door aan te pappen met een metselaar uit Simmern, een kerel die haar uitgebreid het hof maakte en waar ze misschien zelfs mee zou zijn gaan samenwonen als Alfred haar niet op zijn knieën had gesmeekt om terug naar huis te komen. Uiteindelijk was ze gezwicht voor zijn smeekbedes, niet nadat hij uitvoerig zijn spijt had betuigd over zijn smeerpijperijen in Beieren en beloofd had haar nooit meer te bedriegen.

Tegenwoordig was Alfred hondstrouw, maar hij durfde niet te garanderen dat hij altijd monogaam zou blijven.

‘Je weet nooit wat er gebeurt,’ zei hij cryptisch.

Ik bekeek hem vanuit mijn ooghoeken en kon me niet voorstellen dat zo’n alcoholische vetklep nog bij een jonge vrouw in de smaak kon vallen. Hij zag er pafferig en onappetijtelijk uit. Zo’n plumpe dikzak kon onmogelijk nog een minnares in vervoering brengen.

‘Wat is er?’, vroeg hij.

‘Eh, niks. Ik mijmer gewoon wat voor me uit.’

‘Zeg, zie je die honkbalknuppel daar?’, zei Alfred opeens.

‘Ja, wat is daarmee?’

‘Dat wil je niet weten,’ zei hij en rolde met zijn ogen. Terwijl hij twee nieuwe flessen Bitburger openmaakte, vertelde hij een verhaal dat zich enkele jaren geleden had afgespeeld toen er een rare snuiter in Laubach was komen wonen die de dubieuze gewoonte had gehad om voor de lokale jeugd filmvoorstellingen te organiseren. Tijdens die vertoningen schonk hij gratis limonade en aaide hij sommige kinderen verliefd over hun bol. Soms gaf hij ze een vluchtige kus of bepotelde hij ze. Dit was Alfred ter ore gekomen nadat een van zijn dochters naar een filmvoorstelling was geweest. Woedend was Alfred de volgende dag met een honkbalknuppel bij hem binnengevallen. Hij had bedreigd alles kort en klein te slaan als hij niet onmiddellijk uit Laubach verdween. De volgende dag koos de man het hazenpad. Ruim een maand later werd hij door de politie in Kastellaun in de buurt van een lagere school gesignaleerd, waar hij aan het gluren was naar kinderen op de speelplaats. Hij werd in hechtenis genomen en veroordeeld tot een therapie van een half jaar. Toen hij weer vrijkwam, verhuisde hij naar Trier waar ze hem niet veel later met doorgesneden polsen in de badkamer van een pension voor oostblokarbeiders vonden. Hij liet een afscheidsbrief achter waarin hij schreef dat hij zo werd geplaagd door wroeging dat hij zich van het leven had beroofd.

‘Ja, zo krijgen die smerkezen hun trekken thuis,’ zei Alfred voldaan. ‘Wie aan onze kinderen komt, verdient de strengste straf die er bestaat. Zulke viezeriken moeten gewoon dood.’

Verbouwereerd hoorde ik zijn vonnis aan. Ik schudde het hoofd en probeerde hem tot andere gedachten te brengen door sussend op te merken dat niet alle pedo’s even slecht waren en dat de samenleving een gewetensvolle oplossing moest zien te vinden voor zulke mensen, maar dat maakte geen enkele indruk op hem.

‘Flauwekul,’ briede Alfred. ‘Kinderlokkers hebben gewoon geen recht van bestaan.’

Die avond werd me duidelijk dat Alfred niet alleen drankzuchtig, sensatiebelust en grofgebekt was, maar er ook nog eens behoorlijk primitieve ideeën over rechtspraak op nahield.

‘Ik hoop dat ik je niet te veel vermoei met mijn gelul,’ zei hij na een tijdje.

‘Geeft niks,’ zei ik vergoelijkend. ‘Iedereen heeft er weleens behoefte aan om zijn hart te luchten.’

Stilletjes bleef ik voor me uit zitten staren, niet wetend of ik nu zou opstappen of niet. Blijkbaar voelde Alfred dit haarfijn aan, want hij maakte snel van de gelegenheid gebruik om nog een fles Bitburger open te maken en een verhaal te vertellen over enkele gruwelijke zaken die zich vroeger in de Hunsrück hadden afgespeeld. Een ervan had betrekking op het einde van de Tweede Wereldoorlog toen na de ineenstorting van het Derde Rijk enkele nazi-kopstukken hun toevlucht hadden gezocht in de bossen van de Hunsrück, bang als ze waren voor vervolging door de oorlogsrechtbank van Neurenberg. Volgens Alfred was een van de wrede vuilakken die zich verborgen hield in een woud nabij Kastellaun een kampbewaker, genaamd Horst Krimml, een snoodaard die er niet voor was teruggeschrokken om Joden die in Birkenau aankwamen zo hard met een loden pijp te bewerken dat ze al bezweken nog voordat ze de gaskamer bereikten. Hij was door een nazi-jager opgespoord en

aangegeven. Gelukkig was hij uiteindelijk in Neurenberg opgehangen. En dan was er nog het verhaal over het wolvenjong, een behaard wezen dat ze in 1971 in de bossen van de Hunsrück hadden gevonden, een jongen van twaalf, dertien jaar oud, die als baby door zijn ouders was verstoten en door wolven was gezoogd en opgevoed. De knaap kon alleen maar zeggen: 'Ich will einen Schnauz.' Medici, taalkundigen en neurologen onderzochten hem uitvoerig en kwamen tot de conclusie dat hij al die jaren onder uiterst primitieve omstandigheden had geleefd en dat hij waarschijnlijk de rest van zijn leven in een gesloten kliniek moest doorbrengen. Op een dag vluchtte hij uit zijn getraliede kamer en verdween weer in de bossen. Niemand had hem ooit meer teruggevonden.

'Dat is krankzinnig, Alfred,' zei ik. 'Geloof je het eigenlijk zelf wel?'

'Natuurlijk,' zei hij. 'Waarom zou ik in hemelsnaam liegen?'